

From: 5.1.2.e <5.1.2.e@xs4all.nl>
Date: Monday, September 7, 2026, 9:43 PM
To: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
Subject: Nederland en Israël/Palestijnen == Voor de Commissie BDO van de Eerste Kamer

Attachments:

TOESPRAAK SASKIA GOLDSCHMIDT, 134E SIT-IN DD 03.09.26.pdf

Voor de Commissie Buitenlandse Zaken, Defensie en Ontwikkelingssamenwerking (BDO) van de Eerste Kamer

Geachte heer/mevrouw,

Gaarne vraag ik, namens de organisatoren van de wekelijkse Sit-In bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, uw aandacht voor het volgende.

Afgelopen donderdag 3 september j.l. vond de 134ste opeenvolgende Sit-In plaats van ambtenaren, oud-ambtenaren en ondersteunende oud-bewindspersonen: met een opkomst van ca. 200 personen.

Dit vanwege voortgaande ernstige verontrusting dat Nederland zich niet houdt aan zijn internationaalrechtelijke verplichtingen door goeddeels weg te kijken bij de zich - meer en meer versnellende - Israëlische etnische zuivering van Palestijnen op de Westoever van de Jordaan alsook in Gaza. Terwijl intussen doelbewust het internationaal erkende Palestijnse recht op zelfbeschikking wordt gesaboteerd ...

Van praktische betekenis in dit verband voor de commissie BDO is - volgens ons - de op de jongste Sit-In gehouden toespraak van Saskia Goldschmidt, vooraanstaand auteur / theaterdocent / actrice, als sympathisante van 'Joden Zeggen Nee' (<https://www.volkskrant.nl/binnenland/actiegroep-joden-zeggen-nee-wil-israel-en-het-cidi-niet-voor-hen-laten-spreken~b32d4be1/>).

De kern van mevrouw Goldschmidt's toespraak:

dat voor veel Nederlanders van Joodse herkomst - zoals ook zichzelf - ondanks of juist vanwege de holocaust het Israëlische optreden ten koste van de Palestijnen onverdraaglijk is. Hetgeen zij in haar toespraak indringend toelicht.

Zie bijgaand de volledige tekst.

Heel erkentelijk derhalve indien u deze email met bijlage onder de leden van de vaste commissie voor Buitenlandse Zaken, Defensie en Ontwikkelingssamenwerking kunt verspreiden; en u dat zou willen bevestigen :)

Bij voorbaat hartelijk dank en met vriendelijke groet,
namens de organisatoren van de Sit-In,

5.1.2.e

oud-diplomaat (o.a. Plv. Chef de Poste in Tel Aviv '93/'96 en Ned. vertegenwoordiger bij de Palestijnen in de Bezette Gebieden '93/'94) en voormalig uitgever

5.1.2.e 5.1.2.e

5.1.2.e

M 5.1.2.e

Sinds 7 oktober 2023 doodde het Israëlische leger tenminste 21.637 Palestijnse kinderen tussen de 0 en 17 jaar. Ze verwondde er minstens 44.143. Sinds het staakt het vuren zijn er minstens 300 kinderen in Gaza gedood en honderden anderen gewond geraakt. De VN heeft vastgesteld dat Israëlische autoriteiten en veiligheidstroepen Palestijnse kinderen bewust als doelwit gebruikt. Ook op de Westbank zijn de gevolgen van het geweld tegen kinderen rampzalig. De uitroeiing van het Palestijnse volk is in volle gang maar ingrijpen, Israël tot een ondubbelzinnig Halt roepen, doet men niet. Zelfs de oproep van de Israëlische minister Ben Gvir om dagelijks dertig tot veertig Palestijnen te doden heeft niet tot grote internationale ophef geleid. De wereld murmelt en gaat over tot de orde van de dag. Want mensenrechten zijn leuk maar de economische groei is belangrijker. Zo cynisch is het.

Mijn naam is Saskia Goldschmidt en ik ben, als kind van een Joodse vader die nog net BergenBelsen overleefde, opgevoed met de kreet Nooit meer.

En toch staat u, ambtenaren van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en andere ministeries samen met alle supporters hier wekelijks om de regering eraan te herinneren dat die versleten kreet van toen, refererend aan mensenrechten als hoogste goed, niet veronachtzaamd mag worden. U staat hier al bijna tweeëneenhalf jaar en uw protest is van het grootste belang, ook al wordt er nauwelijks naar u geluisterd.

Ik sta hier met u, als sympathisant van de groep *Joden zeggen Nee*, maar lang niet zo lang als u uw protest al uitdraagt. Ik heb veel tijd nodig gehad om de ambivalentie in mijn relatie tot de staat Israël de baas te worden. Ik wil dat graag uitleggen want ik ben niet de enige die dat proces heeft doorgemaakt.

Ik groeide op in de schaduw van de Shoa, de Holocaust, met de wetenschap dat een deel van de familie vermoord was. Dat, hoe geassimileerd en seculier je als Jood ook was, je er nooit zeker van kon zijn, dat op een dag de stemming zou omslaan en we weer tot zondebok zouden worden gemaakt. Met angst dus. En op je hoede zijn. Toch was het zionisme bij ons niet populair. Mijn vader geloofde er niet, hij dacht dat daar weinig goeds van te verwachten zou zijn, maar tegelijkertijd lag het Nieuw Israëlisch Weekblad op tafel, want hij vond wel dat de Israëlische staat gesteund moest worden. Die dubbelheid was er in veel Joodse gezinnen. Net als de fabel dat Israël een land zonder volk voor een volk zonder land zou zijn.

Pas toen mijn nauwelijks 18-jarige dochter in 2004 naar Ramallah trok, om daar als deelnemer aan de International Solidarity Movement Palestijnse boeren op de Westbank te beschermen terwijl zij hun olijfoogst probeerden binnen te halen, drong het besef in me door dat de Joodse staat gebouwd was op onderdrukking en ongelijkheid en dat er een eind moest komen aan de bezetting. En toch, toen ze terugkwam, redelijk snel en gelukkig heelhuids, raakte dat weten weer op de achtergrond. De in mijn genen gedrukte angst voor vervolging en oplaaiend antisemitisme conflicteerde met dat nieuwe besef. Een heel ongemakkelijk en unheimisch gevoel. Ik kon eenvoudigweg de staat Israël niet op dezelfde manier veroordelen als ik deed bij andere conflicten: Vietnam, Chili, Srebrenica: demonstreren zat van jongs af in mijn DNA maar tegen Israël, dat bleef lastig, alsof ik de nagedachtenis aan de vermoorde familieleden daarmee zou bezoedelen. En die voelden veel dichterbij dan de Palestijnen, die in het verhaal waarmee ik was opgegroeid 'De Ander' waren.

Toen kwam 7 oktober en alle diep weggestopte angsten borrelden op en leken opeens weer actueel. Dat bleef zo, maar toen Israël op 8 oktober begon met het bombarderen van Gaza, kwam daar het besef bij dat die reactie geen antwoord kon zijn op de gruwelen van 7 oktober. Dat niets het uitmoorden van een bevolking rechtvaardigt.

U stond al snel hier, in uw middagpauze, en ik vond dat goed en toch ook lastig, want de dubbelheid met betrekking tot Israël was door de aanval op 7 oktober alleen maar weer toegenomen. De angst, die jaren had liggen sudderen in een hoekje van mijn ziel, was opgelaaid en het was lastig die te temmen, de rationaliteit te activeren en ervoor te zorgen dat ik me niet door angst liet leiden. Ik moest me steeds weer realiseren dat het protest tegen het geweld waarmee Israël de aanval van 7 oktober beantwoordde niets met antisemitisme te maken had. In veel Joden speelden de afgelopen jaren een voortdurende strijd tussen de aloude angst en het rationeel geweten.

Als gastspreker van Na de Oorlog vertelde ik op scholen jarenlang mijn familieverhaal en de impact daarvan op mij als kind. En nog steeds zijn Israël en de Holocaust twee verschillende dingen. Maar de manier waarop de Israëlische regering en hier in Nederland bijvoorbeeld het CIDI een link blijft leggen tussen het een en het ander, maakt het steeds ingewikkelder om ze gescheiden te houden. Naarmate het geweld aanhield, en er onmiskenbaar sprake was van genocide, werd het lastiger om zoveel tijd in de klas te spenderen aan mijn familieverhaal, terwijl dat vermaledijde Nooit meer, dat al zo vaak gelogenstraft was, zich in Gaza en op de Westbank aan het voltrekken is.

De bombardementen op woonhuizen en ziekenhuizen, de sluipschutters die het op kinderen en journalisten voorzien hebben, het uithongeren, het gebrek aan alles wat met een menswaardig bestaan te maken heeft, het verbod aan Palestijnse kinderen te vliegeren, de volledige ontmenselijking van het Palestijnse volk en de vernietiging van de cultuur, het is onbegrijpelijk dat het, in real time op telefoontjes gefilmd en de wereld ingestuurd, nog altijd door kan gaan. Ondanks de massale protesten wereldwijd blijven de leiders doof en blijven de handelsbelangen boven mensenrechten gaan.

Elie Wiesel, overlevende van Auschwitz, iemand die het kan weten, schreef het volgende gedicht, ik citeer een fragment:

ONVERSCHILLIGHEID

Ik heb altijd geloofd dat
het tegengestelde van liefde niet haat is,
maar onverschilligheid,

het tegengestelde van kunst niet lelijkheid,
maar onverschilligheid,

het tegengestelde van leven niet dood,
maar onverschilligheid tegen beide,

het tegengestelde van cultuur, schoonheid,
edelmoedigheid is onverschilligheid.
Dat is de vijand.

Tot zover Elie Wiesel.

U geeft al jaren blijk van betrokkenheid, van het besef dat u niet als onverschillige aan de kant wil blijven staan terwijl zich voor onze ogen een genocide voltrekt. U zond gisteren nog een brandbrief aan het kabinet.

Uw volharding en de woorden van veel denkers, Joods en niet-Joods, hebben me uit de dubbelheid getrokken en hier sta ik met u, in de volle overtuiging dat onverschilligheid ten alle tijden vermeden moet worden.

Juist wij, Joden die zijn opgegroeid met de bezwering nooit meer, mogen niet toekijken hoe onze geschiedenis misbruikt wordt om een ander volk uit te moorden.

Met uw protest getuigt u van uw menselijkheid en met uw stilte benadrukt u dat het zwijgen van onze regering en de moord op en ontmenselijking van Palestijnen, niet uit uw naam gebeurt. U staat hier om uw menselijkheid te benadrukken. Tegen het onmenselijke gedachtengoed van leiders die denken dat economische groei het enige is dat telt.

Ik wil eindigen met het belang van het noemen van namen. Ik ben niet opgegroeid met Joodse tradities en had er nooit bij stilgestaan dat in de Joodse cultuur het noemen van de naam van een overledene een daad is van liefde en respect. Dat door het noemen van de naam de dode niet vergeten wordt.

Nooit had ik gedacht dat ik zo ontroerd zou zijn, toen ik na de opening van het Holocaustmonument in Amsterdam, de namen van mijn vermoorde familieleden opgeschreven zag staan, op die kleine steentjes. Voor het eerst was er iets tastbaars van hen. Dat raakte me meer dan ik had kunnen denken.

Het is die ervaring die ervoor gezorgd heeft dat ik nu meewerk aan het project van Getuigen van Gaza: *Ieder kind heeft een naam. Stop de genocide op de Palestijnen!*

In de komende maand werken we, hopelijk met een heleboel mensen, aan het realiseren van een doek van 36 meter lang bij 6 meter breed. Zoveel meters zijn nodig om de namen te schrijven van 21.637 vermoorde Palestijnse kinderen. Het doek dragen we als een lijkwade in een rouwstoet door de stad. Op een plein vouwen we het doek uit, zodat de namen van de kinderen voor iedereen te lezen zijn. Ze hadden nog een heel leven te leven, en dat is hen afgenomen. Gedood door wreedheid en onverschilligheid.

Het enige wat we kunnen doen, is blijven protesteren tegen de genocide die nog altijd voortduurt. En het blijven noemen van hun naam. Zolang hun namen geschreven staan en genoemd worden, zo lang zijn ze nog een beetje bij ons. We mogen niet vergeten.

Nooit meer is nu. Dank u wel.